

хора. Въ турско време, особно, тѣ се отличаваха съ голѣмо ученолюбие и съ любовь къмъ свободата. Отъ тамъ излѣзоха много борци противъ турското робство, между които най-вече е известенъ незабравимия герой на възстанието въ Дрѣновския манастиръ, Бачо Киро.

Когато достигналъ школска възраст, Церковски постѣпилъ въ мѣстното селско училище, на което свършилъ двата класа. Още тогава у него почнали да се пробуждатъ поетическитѣ дарби. Той обичалъ да се заслушва въ народнитѣ приказки и пѣсни, да ги заучва и записва. Много му помагала въ това майка му. Макаръ и неука жена, тя умѣла майсторски да разказва и да пѣе народни пѣсни, и съ това пробудила у него любовь къмъ народното творчество.

Юношески години Церковски прекаралъ въ село срѣдъ красивата природа. Той билъ веселъ и палавъ младежъ и много лудувалъ по тлъки и седѣнки и по хората на селския мегданъ. По-късно, когато станалъ на 19 години, подновилъ учението си, като скиталъ по разни краища на България: Търново, Пловдивъ, Казанлъкъ, Силистра. Въ последния градъ следвалъ курса на педагогическото училище, но не го довършилъ, защото го извикали да стане народенъ учителъ.

Като учителъ Церковски се предалъ отъ душа и сърдце да служи на народа. Той не билъ само учителъ на малкитѣ деца, но и на възрастнитѣ. Заедно съ свои по-събудени другари той се заловилъ на работа за разхубавяване на родното си село, за залесяване на голитѣ мѣста въ околността, за поправка на пѣтищата и др. Денемъ училъ децата на четмо и писмо, а вечеръ и въ празнични дни събиралъ родителитѣ имъ и имъ говорилъ, какво трѣбва да правятъ, за да подобрятъ живота си, какъ да обработватъ нивитѣ и лозята си, за да имъ донасятъ повече